

Til § 2.

Idet det næppe vil være praktisk i Loven at fastsætte nærmere Regler for Isbryderens Anvendelse og Drift, foreslaas det at lade Handelsministeren træffe Afgørelse af alle herhenhørende Spørgsmaal. Det forudsættes herved, at Isbryderen fortrinvis skal kunne bidrage til under Isforhold at sikre Landets Tilførsler og iøvrigt yde Isbryderhjælp til Skibe til og fra danske Havne. Endvidere forudsættes, at Isbryderen, naar den ikke er i Brug, kan oplægges ved Orlogsværftet.

Bestemmelsen i Paragraffens sidste Stykke, hvorefter Isbryderhjælpen ydes vederlagsfrit, er sammenhørende med Bestemmelserne i den efterfølgende Paragraf om Isafgiften og skyldes væsentlig praktiske Hensyn, idet en Reparering af de med Isbrydertjenesten forbundne Omkostninger paa de Interessenter, der i hvert enkelt Tilfælde maatte have modtaget Hjælp, vilde medføre ganske overordentlige Vanskeligheder.

Det følger af Forholdets Natur, at den af Isbryderen ydede Hjælp til en vis Grad vil kunne have Karakter af Bjærgning, uden at der derfor bør blive Tale om Bjærgeløn. Paa den anden Side kan Bjærgning i Sølovens Forstand dog næppe anses for udelukket, f. Eks. i Tilfælde, hvor Hjælp ikke kan nægtes, men kun er mulig ved at udsætte Isbryderen selv for anden og større Risiko end den, Isbrydertjenesten ordentligvis medfører.

Til § 3.

Som nævnt under de almindelige Bemærkninger til Lovforslaget foreslaar man det finansielle Spørgsmaal løst paa den Maade, at Statskassen faar Refusion for de Udgifter, som den ved Anskaffelsen og Driften af en Statsisbryder paatager sig. Med Hensyn til Ansættelsen af Isafgiftens Beløb henvises til det som Bilag 6 vedhættede Overslag over Lovforslagets finansielle Virkninger.

Naar det er foreslaaet kun at lægge

Isafgiften paa Skibe og ikke tillige paa Ladninger, er dette sket af praktiske Grunde. Idet Skibe af ikke over 100 Reg. Tons Brutto samt Sejlskibe og Sejlskibe med Hjælpemaskinkraft ikke kan antages at ville faa nogen nævneværdig Gavn af den omhandlede Isbryders Virksomhed, har man foreslaaet, at Isafgiften kun betales af Skibe af over 100 Reg. Tons Brutto, der har Maskinkraft som Hovedfremdrivningsmiddel.

Til § 4.

Skibe, der i fast Rutefart hyppigt anløber danske Havne, vilde efter Bestemmelserne i § 3 komme til at udrede uforholdsmæssig store Beløb i Isafgift, hvis der ikke for disses Vedkommende kunde fastsættes lempeligere Bestemmelser. I Betragtning heraf, og da det næppe vil være hensigtsmæssigt i Loven at fastsætte ensartede Regler for alle Ruteskibe, er det foreslaaet at give Handelsministeren Adgang til saavel i Almindelighed som i enkelte Tilfælde at tilstaa Afgivelser fra Bestemmelsen om Erlæggelse af Isafgift. De samme Bemærkninger gælder for Skibe, der anvendes under saadanne Forhold, hvor Isbryderhjælp almindeligvis ikke vil kunne ydes.

Som fremhævet under de indledende Bemærkninger er det forudsat, at Isbrydningstjenesten i finansiell Henseende ganske maa hvile i sig selv, og det vil derfor være naturligt, at der Hayes Adgang til administrativt og med Virkning for alle Skibe at nedsætte den foreslaaede Takst af 10 Øre pr. Ton i Tilfælde af, at Isafgiftens samlede Beløb maatte vise sig at overstige, hvad der er nødvendigt til forsvarlig Opretholdelse af Isbrydningstjenesten. Forhøjelse af Taksten udover det nævnte Beløb bør derimod kun kunne ske ved Lov.

Til § 6.

Opkrævning af Isafgift bør ikke finde Sted før det Tidspunkt, da Isbryderen Hayes til Raadighed.